

“ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ,,

ΚΩΜΩΙΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

[Διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1911]

[Μεταξὺ τῶν νεωτέρων παρ' ἡμῖν δραματικῶν συγγραφέων ἐκλεκτήν κατέχει ύστερον δὲ ἐν Μασσαλίᾳ ἡδη ὑπηρετῶν διπλωματικὸς ὑπάλληλος κ. Β. Κολοκοτρώνης. Ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν «Νέαν Σκηνῆν» μὲ τὸν Ἰανουάριον παναμάν τῷ 1907 καὶ τὸ ἔπιον ἔτος μὲ τὰ ἀπρόσπτα τῆς ἀπογραφῆς, κωμῳδίας, εἰς ᾧ πρωτηγωνίστησεν ὁ μακαρίτης Σαγιώρ. Ὁ «Ἴπτάμενος παναμᾶς» ἥριθμησε πρὸ διετίας μακρὰν σειρὰν παραστάσεων καὶ ἐν Κων/λει μὲ τὸν Λεπενιώτην. Τῷ 1910 ἔδωκε τὴν «Λολίταν», δρᾶμα αὐτό, μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν Φύρστ καὶ τὴν δίδα Κοτοπούλην. Τέλος τῷ 1911 ἔδωκε εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ τρεῖς μονοπράκτους κωμῳδίας του: «Τὸ ἀεροπλάνον», τοὺς «Ἐρασιτέχνας» καὶ τὸ «De effusis» μὲ τοὺς πρωταγωνιστοῦντας κωμικοὺς Χρυσομάλλην, Παλμύραν, Χαλκιόπουλον, κλπ. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων κωμῳδῶν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὴν δευτέραν, ἐν ᾧ σατυρίζεται ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη ἐρασιτεχνικὴ κίνησις τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

ΠΡΩΣΩΠΑ

ΧΡΟΥΣΟΥΖΗΣ, τραπεζίτης.—ΚΑ ΧΡΟΥΣΟΥΖΗ.—ΛΙΛΗ, κόρη των.—ΠΙΤΣΟΥΝΗΣ, ἀδελφὸς τῆς Κας Χρουσούζη.—ΝΤΙΝΤΗΣ, ἀνύπολοχαγός.—ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ, λόγιος.—ΚΑ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ.—ΔΑΝΑΗ, κόρη της.—ΒΙΟΛΕΤΤΑ, καμαριέρα.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις

ΠΡΑΞΙΣ ΜΟΝΗ

[Αἰδούσα ἐν τῷ μεγάρῳ Χρουσούζη. Τὰ ἔπιπλα είναι παραμερισμένα. Δεξιά εἰς ἔνα τραπέζακι πλημμυρισμένο ἀπὸ χαρτιά γράφουν διπλούντος καὶ ἡ Λιλή. Εἰς τὸ βάθος καὶ δεξιά ὑστερούσα εἰς τὸν διάδομον ἀριστερῷ ἄλλῃ ὑσύρα, διὰ τῆς δποίας φαίνεται δευτέρα αἴθουσα καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τράπεζα στρωμένη διὰ τούτη. Ἡ Βιολέττα διενθετεῖ κάτιον ἐπ' αὐτῆς· ἡ Κα Χρουσούζη τὴν ἐπιβλέπει μὲ face - à - main. Ἐπικρατεῖ ἡμίφως, ἐνῷ ἡ αἰδούσα τοῦ βάθους είναι ἀπλέτως φωτισμένη].

Πιτσ. (Φαλακρός, μουστάκι ξυρισμένο, μονόκλ, γράφων ἀργά). Ό - δός Κα - ρα - γε - ώρ - γη τῆς... (Μὲ μικρὰν ἔπιπληξιν). Τῆς Σερδίας!... Ὑπάρχει τέτοιος δρόμος στὰς Ἀθήνας; Κρίμα νὰ μὴ τὸ Ἱξερα ὅταν ἥμουν ἐπιτετραμμένος στὸ Βελιγράδι.

Λιλή. ("Εξυπηρ., νόστιμη). Ούφ, πειά! αύτό το Βελιγράδι, θεῖε!
Από χθές ποῦ ηρθατε μᾶς τώπατ' ἐκατό φοραίς, κι' ἄλλαις ἐκατό^{μᾶς} εἰπε δ μπαμπάς γιὰ τὰ δαμάσκηνα, πούφαγε στὸ σταθμὸ δταν
ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Βιέννη.

Κα Χρουσ. (εἰσερχομένη, ἐνῷ ή Βιολέττα ἔξαφανίζεται). Καλὲ
βλέπετε σεῖς ἀκόμη ἐδῶ; (Πλησιάζει εἰς τὸν τοῖχον, πρὸς τὸ μέ-
ρος, ὃπου γράφοντι δ Πιτσούνης καὶ ή Λιλή, καὶ ἀνάβει τὰ ἡλε-
κτρικὰ τῆς αἴθουσης). Πῶς πάει λοιπὸν ή σορνέε; Εγράφατε πολλὰ
εἰσιτήρια;

Λιλή. Έγώ τριάντα, καὶ τρία δ θεῖος Αριστοτέλης...
Κα Χρουσ. Τρία δ θεῖος Αριστοτέλης!...

Ο κ. Κουρούπης, σαχλὸς καὶ ἀδέξιος, φιλεῖ τὸ χέρι τῆς κ. Χρουσούζη.

Λιλή. Αργεῖ τόσο πολύ, μαμά, ποῦ νομίζεις πῶς γράφει καμ-
μία νότα εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βελιγραδίου.

Πιτσ. Όταν ἥμουν ἐπιτετραμμένος στὸ Βελιγράδι...

Κα Χρουσ. Αριστοτέλη, πρὸς Θεοῦ, μήν ἀκούσῃ δ Βασιλάκης
Βελιγράδι καὶ μᾶς ἀρχίσῃ πάλι μὲ τὰ δαμάσκηνα πούφαγε στὸ
σιδηροδρομικὸ σταθμό. (Κωδωνομός)

Λιλή (σκιωτῶσα, κατ' ἴδιαν). Ο Ντιντῆς! (Σηκώνεται).
Πιτσ. Ερχονται! (Σηκώνεται ἐπίσης).

Κα Χρουσ. (βλέποντα τὸ ὁρολόγι της). Εξη παρὰ τέταρτο! Μὰ
πότε θὰ σταλοῦν χίλια εἰσιτήρια. Τὴν Κυριακὴν εἶναι ή παράστασις.
Ἄξ ειναι, μετὰ τὴν répétition θὰ σᾶς βοηθήσω καὶ ἐγώ.

Βιολ. ("Αραγγέλλονσα). Ο κύριος Κουρούπης.

Λιλή. Ούφ! (Κάθηται πάλι στὸ τραπέζακι καὶ γράφει).

Κα Χρουσ. (στὸν Πιτσούνη). Ο συγγραφεύς.

Πιτσ. "Α, μὴ ξεχάσης νὰ τοῦ πῆς νὰ μὲ βάλῃ ὑποθολέα.

Κουρ. (Φαλακρός, μεγάλα μουστάκια, όεδιγκότα. Είσερχεται ἀδέξιος, σαχλὸς καὶ φιλεῖ τὸ χέρι τῆς Κας Χρουσούζη). Κυρία μου!.. ("Υποκλινόμενος πρὸ τῆς Λιλῆς). Δεσποινίς...

Κα Χρούσ. Σᾶς παρουσιάζω καὶ τὸν ἀδελφόν μου, δ ὅποιος μᾶς ἦλθε χθὲς ἀπὸ τὸ ἔξωτερικόν. 'Ο κύριος Πιτσούνης, πρώην Γενικὸς Πρόξενος...

Πιτσ. (ὑποκλινόμενος καὶ συμπληρῶν). Καὶ ἐπὶ δέκα πέντε γῆμέρας ἐπιτετραμμένος στὸ Βελιγράδι.

Κα Χρούσ. (δεικνύοντα τὸν Κουρούπην). 'Ο κύριος Κώστας Κουρούπης, λόγιος καὶ συγγραφεὺς τῆς μονοπράκτου τραγῳδίας ποὺ θὰ παραστήσωμεν.

Κουρ. (διορθῶν). Τραγικῆς εἰρωνείας, παρακαλῶ.

Κα Χρούσ. "Α, ἐλησμόνησα, pardon.

Πιτσ. (ἀνοίγων τὴν συνομιλίαν). 'Η ἀδελφή μου, κύριε, μοῦ εἴπε τόσους ἐπαίνους δι' ὑμᾶς, ωστε... ωστε...

Κουρ. 'Η κυρία Χρουσούζη εἶναι μία πάρα πολὺ εὐγενής κυρία.

Πιτσ. Καθόλου... δηλαδὴ βεβαίως, εὐγενής εἶναι, ἀλλ' δ, τι ἔλεγε δι' ὑμᾶς δὲν ἦτο καμμία ὑπερβολή. Μ' ἐννοεῖτε;

Κουρ. Παρακαλῶ.

Πιτσ. Ξέρετε λοιπόν, κύριε, τί μοῦ εἴπε ἡ πριγκηπέσσα Κολόννα, ἡ εὐφυεστέρα κυρία τοῦ διπλωματικοῦ σώματος στὸ Βελιγράδι, ὅταν μ' ἐπαρουσίασαν εἰς αὐτήν; «Χαίρω πολύ, διότι γνωρίζω τὸν ἀντιπρόσωπον ἐνὸς ἔθνους, τὸ δοποῖον παρήγαγε τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς καὶ λογογράφους».

Κουρ. (στενοχωρημένος). Μὰ θὰ ἐννοοῦσε τοὺς ἀρχαίους.

Πιτσ. Παρακαλῶ. Ἐννοοῦσε σᾶς! Μάλιστα σᾶς ἀνέφερε ὀνομαστί.

Κουρ. 'Η πριγκηπέσσα Κολόννα!‡

Πιτσ. 'Ολόκληρη μοῦ εἴπε, παραδείγματος χάριν, σὰν τὸν κύριο... (Πλησιάζων τὴν Καν Χρουσούζη). Εέχασα τ' ὅνομά του. ("Ανταλλάσσει ὀλίγας λέξεις μετ' αὐτῆς καὶ εἴτα ἐπανερχόμενος). Σὰν τὸν κύριο Κώστα Κουρούπη, tel que Monsieur Costas Couroupis.

Κουρ. (κατ' ἵδιαν). Μοῦ περνάει μιὰ ἰδέα πῶς μὲ κοροϊδεύει. Ἐκτὸς πλέον, ἀν αὐτὴ ἡ πριγκηπέσσα ἐδιάβασε τὸ διήγημά μου ποὺ ἐδημοσίευσε ἡ «Graecia» στὸ Παρίσι.

(Φαίνεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ βάθους ὁ κ. Χρουσούζης)

Κα Χρούσ. (στὸν Κουρούπη). 'Αλήθεια, ἐλησμόνησα ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν δοκιμὴν θὰ παραστῇ καὶ δ σύζυγός μου. (Στὸν Χρουσούζη). Βασιλάκη! 'Ο κύριος Κουρούπης...

Χρούσ. "Α, χαίρω πολύ, κύριέ μου. (Χειραψία). Είμαι εὐτυχής, κύριέ μου, ὅτι θὰ παραστῶ εἰς τὴν δοκιμὴν τοῦ ἔργου σας, μολονότι ἐπείγουσα ὑπόθεσις μ' ἐκάλει εἰς τὸ γραφεῖον μου. 'Αλλά, τί τὰ θέλετε! ; Πρὸ παντὸς τὸ πνεῦμα! Καὶ ἐπειδὴ ἡ παράστασις, τὴν δοποῖαν ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασίαν της ἡ σύζυγός μου, εἶναι ὑπέρ εὐεργετικοῦ σκοποῦ, προσθέτω καὶ τὴν εὐποιίαν. Πνεῦμα καὶ εὐποία, ἴσον τὸ σύμβολόν μου.

Κουρος. Σᾶς συγχαίρω. (Κωδωνισμός)

Λιλή (οκιστώσα). «Ο Ντιντῆς!

Χρονος. Και τὸ ἔργον σας, κύριε Κουρούπη, ἐν δὲν είμαι ἀδιάκριτος, ποῖον τίτλον φέρει;

Κουρος. (μὲ στόμφον). «'Η Μαυρίλα».

Χρονος. Είναι δράμα, κωμῳδία, τραγῳδία; ...

Κουρος. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Είναι μία τραγικὴ εἰρωνεία.

Χρονος. Δηλαδή;

Κουρος. Δηλαδή, μία εἰρωνεία... τραγική. 'Η τέχνη, βλέπετε, καὶ διαν λέγω τέχνη, μ' ἔννοείτε βεβαίως τί θέλω νὰ 'πῶ... ;

Χρονος. Βεβαίως, φυσικά.

Κουρος. 'Η τέχνη λοιπόν, δπως σᾶς ἔλεγα...

Ντιντ. (εἰσερχόμενος ζωηρὸς καὶ φαιδρός). Κυρία μου! (Φιλεῖ τὸ χέρι τῆς Κας Χρονούνη). Κύριε! (Ιστάμενος εἴτα πρὸ τῆς Λιλῆς καὶ ἀπαγγέλλων). «'Ω, Θελξινόη! Εάν νομίζης δτι σὲ ἀπατῶ είσαι ἡπατημένη!»

Λιλή. Τί σαχλός!

Ντιντ. Σαχλός!;

Χρονος. Καλὰ σοῦ λέει ή Λιλή. Τί σαχλαμάραις είναι αὐταῖς ποῦ λέει!;

Ντιντ. Σαχλαμάραις!; Καλὲ είναι δ ῥόλος μου.

Κα Χρονος. Καλὲ είναι τὸ δράμα τοῦ κυρίου Κουρούπη.

Πιτσ. (στὸν Χρονούνη ἰδιαιτέρως). Τὴν ἔκανες τὴν γκάφα πάλι.

Χρονος. Τὸ δράμα τοῦ κυρίου Κουρούπη!; Μὰ τότε είναι θαυμάσιον! Τὶ ώρατο! (Ἀπαγγέλλων δυνατά). «'Ω! Φιλοξένη!..

Κουρος. καὶ **Ντιντ.** (διορθώνοντες). Θελξινόη!

Χρονος. Μάλιστα... Θελξινόη! (Δυνατά). "Αν νομίζεις δτι μὲ ἀπατᾶς...

Κουρος. καὶ **Ντιντ.** (διορθώνοντες). "Οτι σὲ ἀπατῶ.

Χρονος.... δτι σὲ ἀπατῶ, είσαι ἡπατημένη!» Εὖγε, κύριε Κουρούπη. (Χειραγγία). Έξ ὄνυχος τὸν λέοντα.

Πιτσ. (στὸν Κουρούπη). Τί κριμα ἔνας μεγάλος συγγραφεὺς, δπως εἰσθε ὑμεῖς, νὰ μὴ ξῆτε στὸ Παρίσι!..

Χρονος. "Αχ, τὸ Παρίσι, τὸ Παρίσι. Μπράθο, Αριστοτέλη. Μοῦ θύμισες ἔκεινα τὰ στρείδια καὶ τὴς γλώσσαις ποῦ τρώγαμε, καθέ μεσημέρι... (Στρεφόμενος αἰφνιδίως πρὸς τὴν Καν Χρονούνη). Θυμᾶσαι. Καλλιόπη, ἔκειναις τὴς γλώσσαις ποῦ...

Κα Χρονος. Μὰ ἀφησε προηγουμένως νὰ κάμω τούλαχιστον τὰς συστάσεις.

Χρονος. (πλησιάζων τὸν Κουρούπη). Μὰ κάτι γλώσσαις, κύριε Κουρούπη, τόσαις χωρὶς ὑπερβολὴν...

Κα Χρονος. (στὸν Πιτσούνη). Αριστοτέλη! (Παρουσιάζοντα τὸν Ντιντῆ). Νὰ σοῦ συστήσω τὸν κύριον Τριαράκη. (Στὸν Ντιντῆ). Ο ἀδελφός μου, δ κύριος Πιτσούνης, πρώην Γενικός Πρόξενος.

Πιτσ. (ουμπληρῶν). Και ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας ἐπιτετραμμένος εἰς τὸ Βελιγράδι.

Χρονοσ. "Αχ, τὸ Βελιγράδι. Θυμάσαι, Καλλιόπη, ἐκεῖνα τὰ δαμάσκηνα; . . .

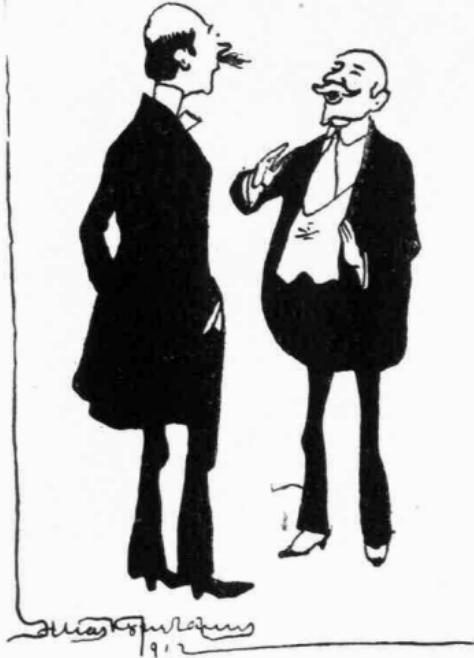
Κα' Χρονοσ. (θυμωμένη). Μὰ μ' ἀφίνης νὰ τὰ λησμονήσω;

Χρονοσ. (ἐπιστρέφων στὸν Κουρούπη). Μὰ κάτι δαμάσκηνα, κύριε Κουρούπη, σὰν κουρμάδες.

Κουρ. (κατ' idian). Κι' ἔπειτα σοῦ λέει δτι τὸ σύμβολόν του είναι τὸ πνεῦμα.

Πιτσ. (στὸν Ντιντῆ). Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε, νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ διὰ τοὺς ἀρραβώνας σας.

Ντιντ. (κατάπληκτος). Τοὺς ἀρραβώνας μου! ;

« . . . Μὰ κάτι γλῶσσες, κύριε Κουρούπη, τόσες χωρὶς ύπερβολὴν! . . .

Διλή (σέντρομος). Τοὺς ἀρραβώνας του! ;

Κα' Χρονοσ. Καλέ, τ' εἰν' αὐτὰ ποῦ λέξ, 'Αριστοτέλη!

Πιτσ. Μὰ τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι δὲν ἐλέγατε δτι δ κύριος Τριαράκης ἡρραβωνίσθη μὲ μίαν πλουσίαν 'Αμερικανίδα καὶ δτι . . .

Διλή. Καλέ μαμά, λέει γιὰ τὸν Τεσσαράκη . . .

Πιτσ. "Α, ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου; Τότε, pardon. Τριαράκης, Τεσσαράκης, ἔκανα βλέπετε λάθος στὰ νούμερα.

Χρονοσ. (βλέπων τὸ ὠδολόγι του). Λοιπόν, τί λέτε; Δὲν εἶναι ωρα ν' ἀρχίσουμε;

Κουρ. Μ' ἀκόμα μᾶς λείπουν τόσα πρόσωπα.

Κα' Χρονοσ. Δηλαδή, μόνον ή Mamzelle Πολυκλαύστου, διότι οἱ Λειμονάκηδες ἔγραψαν δτι δὲν θὰ εἰμπορέσουν νὰ ἔλθουν σήμερα.

Κουρ. Κρίμα! Ή κυρία Λεμονάκη έχει ένα ρόλον τόσον δύσκολον!

Διλή. Μήν ανησυχήτε διόλου, διότι τὸν ἔμαθε λαμπρά. Νά, τι μου γράφει: (*Διαβάζει ἀπό ένα γράμμα*). «Ο Κύριος... Κουρούπης δύμως ἂς μήν ανησυχῇ, διότι τὸν δόλον μου τὸν ἔμαθε λαμπρά. Λέγω ἐκεῖνον τὸν μονόλογον, ἔρχεται δὲ Λελές, τὸν διώχνω, μου δίνει ένα φιλί, τοῦ δίνω έναν μπάτσο καὶ λιποθυμῶ».

Χρονοσ. Λαμπρά, ωραία. Πάρα κάτω λοιπόν!

Κουρ. Ωστε ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἔκτην σκηνήν.

Χρονοσ. Ἀπὸ τὴν ἔκτην σκηνῆν.

Κα Χρονοσ. (*έπλακούνοισα εἰς τενύματα τοῦ Πιτσούρη*). Ο ἀδελφός μου, κύριε Κουρούπη, εὐχαρίστως θ' ἀνελάμβανε τὸ μέρος τοῦ ὑποδιολέως.

Κουρ. (*στὸρ Πιτσούρη*). Άλλὰ πολὺ εὐχαρίστως. Νὰ σᾶς δώσω τότε τὸ χειρόγραφον. (*Ἐξάγει ἀπὸ τὴν διποσθίαν τούτην τὸν ἔντιχειρόγραφον καὶ τοῦ τὸ δίδει*). Επιτρέψατέ μου δύμως προηγουμένως νὰ σᾶς ἔξηγησω τὴν σκηνοθεσίαν. (*Σινομιλοῦντες ιδιαιτέρως παρακολούθουντος αὐτοὺς τοῦ Χρονούρη*). Η Κα Χρονούρη πηγαίνει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ βάθους, ὅπου ἔμφανίζεται καὶ ἡ Βιολέττα, καὶ ἔτοιμάζονται ἀμφότεραι τὸ τοσαΐ.

Ντιντ. (*σταματῶν τὴν Λιλήν, ἐνῷ κινεῖται καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ βάθους*). Μὰ εἰσθε λοιπόν τόσον θυμωμένη γιὰ ένα ἀθωότατον βάλς;

Διλή. Αθωότατον!

Ντιντ. Επὶ τέλους σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Δὲν θὰ μὲ συγχωρήσετε;

Λιλή (*μὲ πεῖσμα*). Ποτέ, ποτέ, ποτέ!

Ντιντ. Εκτός;... Διότι βέδαια θὰ ὑπάρχῃ ένα «έκτός».

Λιλή. Εκτός, ἀν μου ζητήσετε συγγνώμην γονατιστός. Ακούτε; Γονατιστός.

Ντιντ. Προσέξατε μήπως συμβῇ τὸ έναντίον.

Διλή (*εἰωρυκά*). Καλέ, τι μᾶς λέτε; Αλήθεια; (*Τοῦ στρέφει τὰ ρῶτα καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ βάθους*).

Πιτσ. καὶ **Κουρ.** (*προσπαθοῦντες νὰ ἐνθυμηθῶσι κάτι*). Α, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ... Μπέ, μπέ, μπᾶ, μπᾶ... Μπάϊροϊτ!

Χρονοσ. Μπερούτ, δηλαδή!

Πιτσ. καὶ **Κουρ.** Καλέ, τι Μπερούτ; Μπάϊροϊτ, ποῦ παίζουν τὰ ἔργα τοῦ Βάγνερ.

Χρονοσ. Δὲν ἔνθυμοῦμαι νὰ πέρασα ἀπ' ἐκεῖ.

Διλή (*ἐπιστρέφοντας καὶ προσφέροντα fondants*). Πιθανὸν νὰ πέρασες, μπαμπᾶ, καὶ νὰ μήν ἔφεγες κανένα δαμάσκηνο γιὰ νὰ τὸ θυμᾶσαι.

Χρονοσ. Πιθανόν.

Κουρ. (*λαμβάνων ἔνα fondant*). Merci. Ως τόσο δύμως είναι ώρα πλέον ν' ἀρχίσουμε.

Διλή (*ἀφίοντα τὰ fondants*). Εγώ είμαι στὰς διαταγάς σας.

Κουρ. Καὶ δ κύριος Ντιντῆς;

Nτιντ. Κι' έγώ έπισης.

Κουρ. Τότε, κύριε Πιτσούνη, λάβετε τὴν θέσιν σας.

Πιτσ. (τοποθετούμενος μὲ τὸ χειρόγραφον εἰς τὸ τραπεζάκι, δεξιᾷ).

Είμαι ξενιάρχος.

Κουρ. (πρὸς τὸν *Nτιντῆ* καὶ τὴν *Λιλή*). Ἐμπρός λοιπόν. Ἡ Mademoiselle . . .

Λιλή (ξεροβήγχει, ἔπειτα ἀρχίζει μὲ ὑπερβολικὸν πάθος ὑποβάλλοντος τοῦ Πιτσούνη). «Ω, εὐσπλαγχνισθῆτε με, σᾶς παρακαλῶ πάρα πολὺ! Ιδέτε με πῶς ζταμαὶ γονατιστὴ ἐνώπιον τῶν ποδῶν σας!..»

Κουρ. (διακόπτων). Μίαν στιγμήν, παρακαλῶ. Πρέπει συγχρόνως νὰ γονατίσετε.

Λιλή. Νὰ γονατίσω; Ἐνώπιον τίνος, παρακαλῶ;

Κουρ. 'Αλλ' ἐνώπιον τοῦ κυρίου *Nτιντῆ*.

Nτιντ. (περιχαρής). Βεβαίως, ἐνώπιόν μου.

Λιλή (τραγικά). Ποτέ!

Κουρ. 'Αλλὰ πρὸς Θεοῦ, γονατίστε, δεσποινίς.

Nτιντ. Μὰ γονατίστε λοιπόν, δεσποινίς.

Κουρ. Είναι δὲ ρόλος σας.

Λιλή. Αὐτὸν τὸν ρόλον δὲν θὰ τὸν παιξω ποτέ!

Κουρ. 'Αλλὰ τὸ ἀπαιτεῖ ή τέχνη, δεσποινίς.

Χρονσ. Καλὲ τὸ ἀπαιτεῖ ή τέχνη, *Λιλή*.

Λιλή (κλαίοντα). Δὲν θέλω, σᾶς λέγω, δὲν θέλω. 'Αφήστε με, δὲν θέλω! (Σπεύδει πρὸς τὴν *Kαν Χρονσούζη*, ἐρχομένην ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ βάθους).

Χρονσ. καὶ *Kα Χρονσ.* Πειράζει, κύριε Κουρούπη, νὰ παραλειφθῇ αὐτὸ τὸ μέρος.

Κουρ. Μὰ μία ἔνδομαδα ποῦ κάνουμε τώρα δοκιμὰς δλφ παραλείπουμε.

Χρονσ. Τί νὰ γίνη! Οι ἔρασιτέχναι ἔχουν βλέπετε τὰς ιδεοτροπίας των.

Πιτσ. Νὰ τὸ σθύσω λοιπόν;

Κουρ. (δυσηρεστημένος). "Οπως ἀγαπᾶτε. (*Κατ' ἴδιαν*). "Ω, Τέχνη, Τέχνη, συγχώρησόν με!

Nτιντ. Τὸ δικό μου δῆμος μέρος θὰ μείνη. "Εκαμα τόσον κόπο νὰ τὸ μάθω ἀπ' ἔξω.

Χρονσ. 'Εμπρός λοιπόν, τοῦ λόγου σου, νὰ σ' ἀκούσουμε.

Nτιντ. (προσπαθεῖ ν' ἀρχίσῃ καὶ ξεροβήγχει. Αἴγρης ἀποτεινόμενος στὸν Πιτσούνη). Μά, κύριε Πιτσούνη, δὲν μὲ βοηθεῖτε διόλου. Εἰπέτε μου τοὺλάχιστον τὴν ἀρχή.

Πιτσ. (ὑποβάλλων). «Ἐγέρθητε!» (‘Ο *Nτιντῆς* δὲν ἐννοεῖ). Πέστε «ἐγέρθητε!» (‘Ο *Nτιντῆς* γονατίζει).

Κουρ. Καλὲ τὶ κάνετε αὐτοῦ;

Nτιντ. Πέφτω διὰ νὰ ἐγερθῶ, δημος μοῦ λέγει δὲ ὑποβολεύεις.

Κουρ. Καλὲ δὲ κύριος Πιτσούνης σᾶς λέει νὰ πῆτε τὴν λέξιν: «ἐγέρθητε!»

Πιτσ. Βεβαίως.

Ντιντ. Α, τώρα θυμήθηκα. Μάλιστα! Έχετε δίκαιον. (‘Ως νὰ
ἐκφωνῆ στρατιωτικὸν πρόσταγμα). Εεεεγέρθητε!!

Κουρ. Συγγνώμην. Πειό μαλακά. Αποτείνεσθε πρός μίαν δυ-
στυχή γυναῖκα.

Ντιντ. Διάβολε! Κι' ἐγώ ὅταν ἐδιάβαζα τὸν ρόλον μου στὸ σπίτι,
ἐνόμιζα πῶς ἐγύμναζα τίποτε στρατιώταις. Ἐν πάσῃ δμως περι-
πτώσει, ἀφ' οὗ ἡ Mademoiselle Λιλή ἀρνεῖται νὰ γονατίσῃ, εἶναι
καὶ περιττὸν νὰ τῆς ποῦμε «ἐγέρθητε». Δὲν νομίζετε;

Χρονσ. Καλὰ λέει δ Ντιντῆς. Προχώρει, Αριστοτέλη.

(‘Η Κα Χρονσούζη καὶ ἡ Λιλή προσφέρουν τοσάι)

Πιτσ. (ὑποβάλλων). «Ἐγέρθητε!».

Ντιντ. Μὰ πάλι τὸ ίδιο; Σθύστε το, καλέ, καὶ προχωρήστε.

Ἡ κυρία Πολυκλαύστου καὶ ἡ δεσποινὶς κόρη της Δανάη.

Πιτσ. (στρέφων σελίδα). «Ἐγέρθητε». Καλὲ ὅλο «ἐγέρθητε» πρέ-
πει νὰ λέτε.

Κουρ. Βεβαίως. Πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλάβητε ἔξη φοραῖς.

Λιλή (προσφέρουσα τοσάι στὸν Κουρούπη). “Εξηι φοραῖς «ἐγέρ-
θητε». Αἴ, μὰ νὰ σᾶς πῶ, γι' αὐτὸ κι' ἐγώ ἔξηγέρθην!”

Χρονσ. Μπράδο, Λιλή! (Χειροκροτεῖ). Αὐτό, κύριε Κουρούπη,
πρέπει νὰ μπῇ εἰς τὸ ἔργον. Εἶναι νοστιμώτατον!

Κουρ. Τί λέτε, καλέ!; Καλαμπούρια εἰς ἓνα δρᾶμα, καὶ δὴ
τραγικὴν εἰρωνείαν!

Χρονσ. “Α, ἐγώ τὰ καλαμπούρια, ὅταν εἶναι καλά, τὰ εὑρίσκω

ἀπαραιτητα! Είναι οντα θαυμάσιων μέσον διὰ νὰ ἀφυπνίζεται εὐαρέστως ὁ θεατὴς καὶ νὰ δύναται οὕτω νὰ παρακολουθῇ τὴν ὑπόθεσιν.

Κουρ. 'Ἐν τούτοις δὲ Ἀριστοτέλης εἰπεν...

Πιτσ. (ἀγαπηδῶν). Pardon! 'Εγὼ δὲν εἶπα ἀπολύτως τίποτε.

Κουρ. Καλέ, δὲν πρόκειται περὶ ὑμῶν. Σεῖς συγχέετε πάντοτε τοὺς ἀρχαίους "Ελληνας μὲ τοὺς νεωτέρους.

Χρονσ. Βεβαίως! Συζητοῦμεν περὶ τοῦ ἀρχαίου Ἀριστοτέλους! (Κωδωνισμὸς)

Λιλή. Θὰ είναι ἡ Δανάη.

Κουρ. Δόξα σοι δὲ Θεός. "Ετσι τούλαχιστον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ γίνῃ μία σκηνὴ.

(Ἐμφανίζεται ἡ Κα Πολυκλαύστον, μὲ face-à-main καὶ τοναλέττα ὑπεροβολικὰ γεανικήν, καὶ ἡ Δανάη, ἀσχημη καὶ ἄχαρις. Χαιρετισμοί).

Κα Πολυκλ. Ἀρχίσατε;

Κα Χρονσ. "Ηρθατε στὴν ωρα. Δὲν είναι ἔτσι, κύριε Κουρούπη;

Κουρ. Τώρα ἀκριθῶς ἔρχεται ἡ σκηνὴ τῆς δεσποινίδος Δανάης.

Δανάη. Ξέρετε; Εἴμαι ἐντελῶς ἀμελέτητη!

Κα Χρονσ. "Ελα δά! Πάντα ἔτσι λές. 'Αλγήθεια νὰ σᾶς γνωρίσω τὸν ἀδελφόν μου. 'Αριστοτέλη! (Πρὸς τὴν Καν Πολυκλαύστον). 'Ο κύριος Πιτσούνης, πρώην Γενικὸς Πρόξενος.

Κα Πολυκλ. Εἰξεύρω, εἰξεύρω.

Λιλή (προλαμβάνοντα τὸν Πιτσούνην). Καὶ ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέραις... καὶ κάτι ωραίς, ἐπιτετραμμένος στὸ Βελιγράδι. (Προλαμβάνοντα τὸν Χρονσούνη). Τὰ θυμόμαστε τὰ δαμάσκηνα, μπαμπά, πούνφαγες στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, τὰ θυμόμαστε.

Κουρ. (ἐπινεύων). Τόσα! Σὰν... κωυριμάδες!

Κα Χρονσ. (στὸν Πιτσούνη). 'Η κυρία καὶ ἡ δεσποινίς Πολυκλαύστου.

Πιτσ. (φιλῶν τὸ χέρι τῆς Κας Πολυκλαύστον). Madame!... Δεσποινίς!

Κα Πολυκλ. (κατ' ἵδιαν). Νά, ἐπὶ τέλους καὶ ἔνας σοῦχρὸς ἀνθρωπὸς γιὰ μένα. (Συνομιλεῖ μετ' αὐτοῦ καὶ χαριεντίζεται). 'Η Λιλή τῆς προσφέρει τσάϊ, ἐν ὃ ἡ Κα Χρονσούνη προσφέρει στὴν Δανάη).

Κουρ. (τῇ Δανάῃ). Δεσποινίς, εἴμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, ἀνθέλετε ν' ἀρχίσετε...

Δανάη. Είμαι, ξέρετε, τόσον ἀμελέτητη, εἰχα τόσαις δουλειές αὐταῖς τῆς ἡμέραις. (Παρατηρεῖ τὴν Λιλή, τὴν δοπίαν παρακολούθει παντοῦ δὲ Νικυτῆς).

Κουρ. Καλὲ αὐτὸ δὲν σημαίνει. 'Αρκεῖ νὰ σᾶς ἀρέσῃ δὲ ρόλος σας.

Δανάη. 'Α, δὲ ρόλος μου σᾶς βεβαίω μ' ἐνθουσιάζει.

Κουρ. Μὲ κολακεύετε πολύ. Δοιπόν, ν' ἀρχίσωμεν. Κύριε Πιτσούνη! (Ο Πιτσούνης ἀφωσιωμένος εἰς τὴν μετὰ τῆς Κα Πολυκλαύστον συνομιλίαν του δὲν ἀκούει). Κύριε Πιτσούνη!

"Ολοι. Μά, κύριε Πιτσούνη!... 'Ελατε λοιπόν. Θ' ἀρχίσωμεν.

Πιτσ. (ἀγαπηδῶν, τῇ Κα Πολυκλαύστον). 'Α, pardon! Εἴμαι, ξέρετε, ὑποβολεύς. (Ύποκλίνεται καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ τραπεζάκι).

Κα Πολυκλ. (*αιφριδίως*). "Αχ ! καλέ, σταθῆτε, σταθῆτε μιὰ στιγμή ! Παρ' ὅλιχον νὰ τὸ λησμονήσω. Δανάη, δόσε μου τὸν κατάλογο τοῦ λαχείου. (*Ἡ Δανάη βγάζει ἔναν ἐπιμήκη κατάλογο ἀπὸ τὸ τσαντάκι της καὶ τῆς τὸν δίνει*). Ελναι, ξέρετε, ἔνα λαχεῖο ὑπὲρ μιᾶς πασχούσης οἰκογενείας. Μία δραχμὴ μόνον δ ἀριθμός. Ο πρώτος κερδίζει ἔνα θαυμάσιον τοπεῖον τοῦ Μποκατσιάμπη. Νὰ σᾶς γράψω, κύριε Χρουσούζη, δέκα ἀριθμούς ;

Χρουσ. Δέκα; "Ογι δά, εἶναι πολλοί. Πέντε, πέντε... (*Ἡ Κα Πολυκλαύστον γράφει, δ ἔναν ἀριθμόν της*). Διάδολε ! Καὶ δὲν ἔχω πεντάρα !

Κουρ. (*βλέπων, ίδια*). Διάδολε ! Καὶ πέντε δ ἀγαπητὸς κύριος Πιτσούνης.

Πιτσ. Ἐγὼ δέκα, δέκα, παρακαλῶ.

Κα Πολυκλ. (*γράφοντα*). Μὰ τὶ aimable, τὶ aimable ! (*Πλησιάζει τὸν Κουρούπη μεγάλως δυσφοροῦντα*). Καὶ σεῖς, κύριε Κουρούπη;

Κουρ. Δόστε μου, παρακαλῶ, καὶ μένα δύο ἀριθμούς. (*Πλησιάζων περισσότερον τὴν Καν Πολυκλαύστον, σιγὰ καὶ μὲ μεγάλην συγκίνησιν*). "Ηθελα μόνον νὰ σᾶς παρακαλέσω... αὐτὸ... πῶς τὸ λένε;... ναι, τὴν προσεχῆ... ἀλήθεια, ξέρετε... (*Μπερδεύει τὰ λόγια τοῦ*).

Κα Πολυκλ. Καλέ, τὶ λέτε; Δὲν ἀκούω !

Κουρ. Λέω... νὰ σᾶς δώσω τὸ ἀντίτιμον, ξέρετε, τὴν προσεχῆ... τριμηνίαν, διότι, ξέρετε...

Κα Πολυκλ. Καλέ, δὲν πειράζει. Βάνω μπροστὰ ἀπὸ τὸ ὄνομά σας ἔνα σταυρό...

Διλή (*συμπληρωοῦσα*). Καὶ γίνεσθε ἀμέσως ἀρχιεπίσκοπος.

Κουρ. (*ίδια*). "Ηθελα νὰ ἥξευρα ἐν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἀρχιεπίσκοποι σ' αὐτὸν τὸν κατάλογον. (*Παρατηρῶν αὐτὸν λοξά*). Όλός-κληρος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, εύτυχως.

Κα Πολυκλ. Καὶ σεῖς, κύριε Ντιντῆ;

Ντιντ. Ἐγώ, κυρία μου, δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ζωγραφικήν. Ιδίως τὰ τοπεῖα μοῦ κάθονται στὸν λαιμό.

Διλή (*ίδια*). Μπράβο, Ντιντῆ.

Δανάη (*σαχλά*). Μὰ δὲν πρόκειται τόσον περὶ αὐτοῦ, δσον δτι τὸ λαχεῖον εἶναι ὑπὲρ μιᾶς πασχούσης οἰκογενείας.

Ντιντ. Καλέ, δὲ βαρείσθε, δεσποινίς ! Τῆς δίνουμε κι' αὐτηνής ἔνα ποσὸν ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις τῆς παραστάσεως καὶ οἰκονομεῖται. Εμπρὸς λοιπόν, κύριε Κουρούπη, ἀς προχωρήσῃ ἡ δοκιμή.

Κα Πολυκλ. (*ίδια*). Μπίρμπο !

Κουρ. "Η δεσποινίς Δανάη ἔχει τὸν λόγον. Κύριε Πιτσούνη, ἐμπρός. "Επειτα σεῖς, κύριε Ντιντῆ.

Ντιντ. (*ίδια*). "Ας πάω κοντὰ στὸν ὑποβολέα γιὰ ν' ἀκούω.

Πιτσ. (*ὑποβάλλων εἰς τὴν Δανάη*). «Καλήν ἐσπέρα, ἀρχοντα ! » (*Ἡ Δανάη συστέλλεται*).

Κα Πολυκλ. (*μὲ face-à-main*). Εμπρός, Δανάη. Θάρρος, παιδί

μου! Voyons!... Μὰ τὶ περίεργον! Στὸ σπίτι τὰ εἶπε τόσον ώραῖα! (*Tῷ Κουρούπη*). Μὰ εἰναι τόσον συνεσταλμένη, ξέρετε, τόσον δειλή. "Εχει ἀνάγκην δλίγηης ἐνθαρρύνσεως.

Κουρ. Θάρρος, δεσποινίς, θάρρος!

"Ολοι. Έμπρός, θάρρος!

Δανάη (ἀπαγγελλούσα μονότονα καὶ γοήγορα). «Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντα! Παραξενεύεσαι βλέπω νὰ μὲ βλέπης ποῦ σὲ βλέπω! Ήως ἔκει δημως καὶ μὴ παρέκει. Δὲν ἥλθον διὰ κακὸν τὶ...»

«...Έμπρός, Δανάη μου! θάρρος, παιδί μου! Voyons!...

Κουρ. (διακόπτων). Παρακαλῶ, θέλω νὰ μοῦ τονίσετε τὸ «τὶ», «διὰ κακὸν τὶ»...

Δανάη. «... Διὰ κακὸν τὶ, ἀλλὰ ἥλθον νὰ καθήσω σιμά σου... καὶ κάθουμαι».

Κουρ. (προσφέρων κάθισμα). Καθήστε παρακαλῶ συγχρόνως. (*Η Δανάη κάθεται*).

"Ολοι. Ωραῖα, μπράδο. (*Χειροκροτοῦν*).

Κα Πολυκλ. (*Τῇ Δανάῃ*). Τὸ πόδι σου μάζεψε λιγάκι. "Ετοι. (Πρὸς τοὺς ἄλλους). Μὰ ἔχει ἔνα talent, ἔνα talent! Δὲν βρίσκετε; Καλέ, εἴδατε τὶ ώραῖα ποῦ ἐκάθησε;

"Ολοι. Ωραῖα! Θαυμάσια!

Κουρ. Σεῖς τώρα, κύριε Ντιντῆ! Έμπρός, κύριε Πιτσούνη!

Ντιντ. (*ὑποβάλλοντος τοῦ Πιτσούνη*). «Ποιά είσαι σὺ μὲ τὸ σου φριασμένο πρόσωπο καὶ μὲ τὰ τσιμπλιασμένα μάτια;...»

Δανάη (*έγειρομένη*). Καλέ, πῶς μιλεῖτε ἔτσι;

Ντιντ. Είναι δὲ ρόλος μου!

Κουρ. Βλέπετε, εἰσθε γρηγά!

Δανάη Γρηγά! ; Καλ' ἔγώ γρηγά! ; "Αχ! (Κλαίει).

Κουρ. 'Αλλ' ἐν δνόματι τῆς Τέχνης, δεσποινίς.

Χρονος. 'Εν δνόματι τῆς Τέχνης, Δανάη!

Κα Πολυκλ. Καλέ, ή κόρη μου γρηγά!

Κουρ. Δηλαδή, εἰς τὸ δρᾶμα εἰναι γρηγά!

Πιτσ. Νὰ τὴ σιύσω κι' αὐτὴ τὴ σκηνὴ;

Κα Πολυκλ. Καὶ βέβαια νὰ τὴ σιύσετε. 'Η κόρη μου γρηγά!

Καλέ, τι περιεργο δρᾶμα εἰναι αὐτό;

Κουρ. 'Αλλά, κυρία...

Κα Πολυκλ. "Ο, τι νὰ μοῦ πητε, κύριε, εἰσθε ἀδικαιολόγητος. 'Η κόρη μου δὲν θὰ παιξῃ ποτὲ αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ παρακαλῶ νὰ σιύσθῃ.

Κουρ. (δυσηρεστημένος). "Οπως ἀγαπᾶτε!

Πιτσ. (σιύνων). Νὰ σιύσθῃ λοιπόν.

Κουρ. (ιδίᾳ). "Ω, Τέχνη, Τέχνη, ημαρτον, συγχώρησέ με!

Χρονος. Μένει τίποτε ἀκόμη, 'Αριστοτέλη;

Πιτσ. (διατρέχων τὸ χειρόγραφον). Μένει! «Πίπτε: ή αὔλαία».

Χρονος. Αἱ, ἀς πέσῃ λοιπὸν νὰ ήσυχάσουμε.

Κουρ. Μίαν στιγμήν, παρακαλῶ. Νὰ κάνουμε τούλαχιστον τὸ τελευταίο tableau...

"Ολοι. Μάλιστα, μάλιστα, τὸ tableau

Κουρ. Βλέπετε, ἂν εἰς κάθε τί ή ἀρχὴ εἰναι τὸ ημισυ τοῦ παντός, εἰς ἐν θεατρικὸν ἔργον εἰναι τὸ φινάλε.

Χρονος. Εἰς τὸ ιδικόν σας μάλιστα θεατρικὸν ἔργον τὸ φινάλε κατήγησε νὰ είνε τὸ πᾶν. Πάρτε λοιπὸν τὰς θέσεις σας διὰ τὸ φινάλε.

Κουρ. Κύριε Πιτσούνη, διαβάστε, παρακαλῶ, προηγουμένως τὴν τελευταίαν παρένθεσιν.

Πιτσ. (ἀναγνώσκων). «"Ολα τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρόσωπα, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ δραστηρίου δηλητηρίου, πίπτουσιν αἰφνιδίως νεκρά, ἐκτὸς τοῦ Λίνου (δεικνύει τὸν Ντιντή), δστις ἔξαγει φοδεράν κραυγὴν, κάμνει τέσσαρα βήματα ἐμπρός καὶ τρία δεξιὰ καὶ αὐτοκτονεῖ βυθίζων τὸ ἔγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν του. Πίπτε: ή αὔλαία».

Κουρ. Θὰ παρεκάλουν τὰς κυρίας νὰ λάδουν μέρος εἰς τὸ tableau διὰ νὰ ἀναπληρώσουν τὰ ἐλλείποντα πρόσωπα.

Χρονος. Βεβαίως, βεβαίως. Θὰ ἀποθάνωμεν δλοι! (Εἰσέρχεται ή Βιολέττα μ' ἔναν δίσκο). "Ελα, ἔλα καὶ σὺ Βιολέττα, ἄφησε τὸ δίσκο! ("Η Βιολέττα διστάζει, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπακούει).

Πιτσ. 'Εγώ δμως, ώς ὑποδιλεύς, ὑποθέτω δτι ἔξαιροῦμαι αὐτοῦ τοῦ γενικοῦ θχνάτου.

Κουρ. Σείς μείνατε ὅπου εἰσθε καὶ θὰ σᾶς πῶ. Οι ἄλλοι, παρακαλῶ, νὰ πέσουν αἰφνιδίως κάτω. Αἱ κυρίαι στοὺς καναπέδες. ("Εξατλώονται ἀμέσως δλοι εἰς κατάλληλα μέρη. "Η Λιλή σ' ἔνα καναπὲ δεξιὰ, ή Δανάη σ' ἄλλον καναπὲ ἀριστερᾶς δ Κουρούπης ἐπὶ τοῦ δαπέδου παρὰ τὸ ὑποβολεῖον. Τὰ λοιπὰ πρόσωπα εἰς τὸ βάθος

ώς ἔξης : Δεξιᾶ, σ' ἕρα fauteuil ή Κα Πολυκλαύστον και χαμαὶ δ Χρουσούζης· ἀριστερᾶ, εἰς ἔν' ἄλλο fauteuil ή Κα Χρουσούζη και χαμαὶ ή Βιολέττα).

Νιντ. (ιστάμενος μόνος δρθιος ἐν τῷ μέσῳ, ὅγηγένει εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Κουρούπη τὴν φοβερὰν κραυγήν). "Α !

"Ολοι (σκιωτῶντες ἔντρομοι). Καλέ, τί είναι ; Τί συμβαίνει ;

Κουρ. (ήμερεγειρόμενος μὲ φωνῇ σιγαρῆν). Σσσσσ. Είναι ή φο-
βερὰ κραυγὴ !

"Ολοι (καθησυχάζοντες). "Α, λέω κι" ἔγώ !

Κουρ. (τῷ Νιντῆ). Ωραῖα ! Τώρα τὰ βήματα. Τέσσαρα ἐμπρὸς και τρία δεξιὰ και ἔπειτα . . . αὐτοκινήστε ! Κύριε Πιτσούνη ! Είναι νύχτα. Σδύστε παρακαλῶ τὰ φῶτα. ("Ο Πιτσούνης σδύνει τὰ μισὰ φῶτα. Επικρατεῖ σκιόφωσι).

Χρονοσ. Τί σοῦ είναι τέλος πάντων αὐτὴ ή τέχνη !

Κουρ. Μά, κύριε Χρουσούζη, μήν διμίλητε ! Είσθε νεκρός !

Χρονοσ. "Α ναι, είμαι πεθαμμένος. Τὸ εἶχα λησμονήσει.

Νιντ. (ἐκτελῶν τὰ βήματα). "Ενα, δύο, τρία, τέσσαρα.

Κουρ. Τώρα τρία δεξιᾶ.

Δανάη (ἰδια). "Αχ, θὰ ἔρθῃ κατὰ μένα !

Νιντ. (βλέπω δεξιά τον τὴν Δανάη και ἀριστερά τον τὴν Αιλή, ίδια). Προτιμῶ ἀριστερά. (Δυνατά). Μά, κύριε Πιτσούνη, σδύστε λοι-
πὸν δλα τὰ φῶτα. Είναι νῦν σκοτεινή.

Κουρ. Βεβαίως, σκοτεινή και νεφελώδης.

Πιτσ. Τέλος πάντων γραφτό μου ήταν ἀπόφε δλο νὰ σδύνω.
(Σδύνει και τὰ ὑπόλοιπα φῶτα).

(Τέλειον σκότος εἰς τὴν σκηνήν. Μόγον ή αἴθουσα τοῦ βάθους παραδένει φωτισμένη, διαγράφονται δ' ἐπ' αὐτῆς αἱ σκιαὶ μετακινού-
μένων τινῶν προσώπων, ἐνῷ συγχρόνως ἀκούεται δ ἐπόμενος διάλο-
γος ἐν σιγαρῇ φωνῇ).

Νιντ. Τώρα μὲ συγχωρεῖτε ;

Αιλή. Τώρα ποῦ είσθε γονατιστός, ναι. ("Ηχος φιλημάτων).

Δανάη. Είμαι λοιπὸν ἀλγθινὰ γρηγὰ ποῦ μὲ ἀποφεύγετε ἐμένα;
Καλέ, μὲ κλωτσάτε ; "Εννοια σας, δὲν σας ἔχω ἀνάγκη.

Κα Πολυκλ. Κύριε Πιτσούνη !

Κουρ. (ἔντρομος). Διάδολε ! Κάτι αἰσθάνομαι στὰ πόδια μου.
Καλέ, ποιός μὲ γαργαλάει;

Δανάη. Έγώ, κύριε Κουρούπη, ἔγώ ή Δανάη. Σᾶς ἀγαπῶ !

Κουρ. Μά, δεσποινίς, μήν κινεῖσθε. Θὰ μοῦ χαλάσετε τὸ tableau !

Δανάη (μὲ θυμόν). Είσθε βλαδέ !

Κα Πολυκλ. Μὰ ποῦ είσθε λοιπόν, κύριε Πιτσούνη ! ;

Πιτσ. Μοῦ φαινέται πῶς ἀκουσα τὸ δνομά μου.

Χρονοσ. (μὲ γλύκα). Σὺ είσαι, Βιολέττα ;

Κα Χρονοσ. (μετὰ ἥχον δαπίσματος). "Εγώ είμαι. Τι θέλεις ;

Χρονοσ. Διάδολε ! "Η γυναικά μου !

Κα Πολυκλ. 'Επι τέλους, κύριε Πιτσούνη, σας κρατῶ.

Πιτσ. Καλέ, ποιός είναι ; Ποιός μὲ σφίγγει ;

Κα Πολυκλ. Καλέ, μὴ φωνάζετε. Ἐγὼ εἰμαι.

Πιτσ. Καλέ, δὲ βλέπω. Σταθῆτε γ' ἀνάφω τὰ φῶτα.

(^ΓΑνάβει τὰ φῶτα καὶ φαίνοται : ^Ο Νιντῆς στὰ πόδια τῆς Λι-λῆς καὶ φιλῶν τὰ χέρια της. ^Η Δανάη ἐπὶ τοῦ Κουρούπη. ^Ο Χρον-ούζης κρατῶν στὴν ἀγκαλιά τον τὴν Βιολέττα καὶ ἡ ^{Κα} Πολυκλαύ-στον τὸν Πιτσούνη).

"**Ολοι** (ἀλληλοβλεπόμενοι ἔκθαμβοι). "Αϊ!!...

A ὢ λ α ī α

B. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

ΚΑΥΣΙΣ Ἡ ΤΑΦΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ;

Ποιον εἶνε προτιμότερον; Ἡ Υγιεινὴ ὑποστηρίζει τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν. Ἄλλ' ἡ Βιολογία ἐπιβάλλει τὴν ταφήν, ἐφ' ὅσον βέβαια ἡ καῦσις δὲν πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον περισταλτικὸν τῆς διαδόσεως μολυσματικῶν ἐπιδημιῶν. Τὸ περίεργον δὲ εἶνε ὅτι ἡ βιολογικὴ ἐπιστήμη ἐνισχύει τὸ θρησκευτικὸν παράγγελμα : «Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει».

'Ιδού τὰ ἐπιχειρήματα τῆς βιολογίας.

Τὸ λεύκωμα, τὸ ὅποιον εἶνε οὖσια ἐνέχουσα ἄζωτον ἐν χημικῇ συνδέσει, εἶνε ἀπαραίτητον πρὸς διατήρησιν οίαςδήποτε ζωϊκῆς ὑπάρχεως. Καὶ τὰ μὲν σαρκοφάγα ζῶα πορίζονται τὸ ἄζωτον ἐκ τοῦ σώματος τῶν φυτοφάγων, ταῦτα δὲ ἐκ τῶν φυτῶν. "Αρα τὰ φυτά ἀποτελοῦν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς.

'Ἄλλα πόθεν τὰ φυτά ἀρύνονται τὸ λεύκωμα, ἐξ οὗ τὸ προμηθεύονται τὰ ζῶα ἀμέσως ἡ ἐμμέσως;

Τὰ φυτά, πλὴν ἐλαχίστων ἔξαιρέσεων, ἀδύνατον νὰ σχηματίσουν λεύκωμα ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἄζωτου, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἄζωτου χημικῶς συνδεδεμένου μετ' ἄλλων στοιχείων, ίδιως ὑδρογόνου, ὅπως εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀμμωνίαν. 'Άλλ' εἰς τὴν Φύσιν ὑπάρχει ἐναποθηκευμένη ἐλαχίστη ποσότης συνδεδεμένου ἄζωτου, ἐξ ἡς ἔξαρταται ὁ μικρὸς ἡ μέγας ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁργανικῶν ὄντων. "Οταν τὰ σώματα τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων σήπωνται φυσικῶς, τότε τὸ ἄζωτον τό συνδεδεμένον μετ' ἄλλων οὐσιῶν δὲν ἀπόλλυται, διότι ἡ σῆψις προχωρεῖ μόνον μέχρι τῆς ἀμμωνίας, ἥτις, ὡς ἄζωτον συνδεδεμένον, παραλαμβάνεται ὑπὸ τῶν νέων φυτῶν, τὰ ὅποια τρέφουν τὰ ζῶα, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Καίοντες ὅμως τὰ φυτά καὶ τὰ σώματα τῶν ζῶων παραδίδομεν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τὸ ἐν χημικῇ συνδέσει εύρισκόμενον ἄζωτον ὃχι πλέον ὡς ἀμμωνίαν, ἀλλ' ὡς ἐλεύθερον ἄζωτον,